

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ἄρχισαν οἱ γιορτές, ἄρχισε τὸ ξεπαράδιασμα. Τὰ πρῶτα σημάδια ἔφθασαν στὸ σπίτι πρὶν 15 περίπου μέρες. Ὁ γιὸς κατέφθασε μὲ μιὰ λίστα:

—Μητέρα ἡ λίστα γιὰ τὴν τούρτα. Θὰ τὴ γεμίσομε καὶ θὰ πάρουμε τὰ 5 σελίνια στὴ δασκάλα μας.

Ἦστερα ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς μέρες ἄλλες παρακλήσεις ἀπὸ τοὺς δασκάλους τῶν παιδιῶν.

—Κάτι γιὰ τὶς καθαρίστριες καὶ γιὰ τὸ δέντρο τοῦ σχολείου.

Κι' ἀπὸ τότε στιγμή δὲν σταματᾷ τὸ ἀνοιγμα τοῦ πορτοφολιοῦ. Αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸ εἰσιτήριο τῆς φιλανθρωπικῆς παράστασης, τὰ ἄλλα εἶναι γιὰ τὸ δέντρο τοῦ συλλόγου, τοῦτα ἔδω γιὰ τὸ δῶρο τοῦ βαφτιστικοῦ, τοῦ ἀνεψιοῦ, τοῦ ἐγγονοῦ, ἕστερα εἶναι τὰ γλυκίσματα, τὰ στολίδια τοῦ δέντρου, τὰ φαγητὰ γιὰ τὰ Χριστουγεννα, τὰ καινούργια παπούτσια καὶ ρούχα, τὰ φιλοδώρηματα ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ.

Λές καὶ οἱ γιορτές τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς ἐφευρέθηκαν ἀπὸ κάποιο σατανικὸ μυαλὸ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κυκλοφορεῖ τὸ χρήμα γρήγορα, ἀπληστα, χωρὶς οἶκτο. Καὶ λέμε νὰ κυκλοφορεῖ τὸ χρήμα, ὅπου ὑπάρχει βέβαια τὸ χρήμα.

Γιατὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὸ φοβερὸ συναίσθημα ὅτι μειονεκτοῦν, ὅτι δὲν συμμετέχουν στὸ τρελλὸ παραλήρημα τῆς σπατάλης, νοιώθουν τὴν πίκρα τοῦ ἀμέτοχου, τοῦ στερημένου, τοῦ ἀδικημένου.

Πάρτε τὰ παιδιά σας!

—Θέλω νὰ μοῦ φέρει ὁ Ἄης Βασιλῆς ἐκεῖνο καὶ τοῦτο, καὶ τὸ ἄλλο.

—Μὰ δὲν γίνεται χρυσό μου, δὲν ἔχει τόσα λεφτὰ ὁ Ἄης Βασιλῆς...

—Πῶς δὲν ἔχει! Ἄφοῦ πῆρε στὸν συμμαθητὴ μου τὸν τάδε καινούργιο παλτό, μπότες καὶ σάκκα γιὰ τὸ σχολεῖο.

Τὶ νὰ τοῦ πεῖς τώρα τοῦ μικροῦ. Πῶς ὑπάρχουν δυὸ λογιῶν Ἅγιοι Βασίδες, οἱ φτωχοὶ κι' οἱ πλούσιοι; Ἡ θὰ μοιραστεῖς μαζί του τὴν πίκρα σου γιὰ τὶς ἀδίκες αὐτὲς μέρες;

Χρόνο μὲ τὸ χρόνο, οἱ γιορτές τῶν Χριστουγέννων παίρνουν ὅλο καὶ περισσότερο τὴ μορφή νεοπλουτιστικῶν φιέστων, μὲ παρδαλὰ χρώματα, ποὺ ἐπιπλέουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἄλλης, τῆς ἀληθινῆς οὐσίας τῶν Χριστουγέννων: Τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, τῆς ἀνθρωπιᾶς...

ΓΛΑΥΚΗ